

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114232987
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1114232987.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: TRANSECO a.s., IČO: 00 632 163, so sídlom Radlinského 17, Žilina proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23.2.2021, č.k. 8C/213/2014-166, jednomyselne, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalovanej sa proti žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 31 587 eur zastavil (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 1, 2, 3 a 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) a vecne tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 91 104 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12% ročne zo sumy 30 018 eur od 21.8.2005 do zaplatenia titulom podľa § 3 ods. 1 písm. d) a § 9 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že ako leasingový prenajímateľ uzavrel dňa 7.3.2005 Zmluvu o finančnom leasingu na nákladné vozidlo Mercedes v obstarávacej cene 49 790,88 eur s leasingovým nájomcom A. B. C., predmetom ktorej bolo odplatné poskytnutie užívacieho práva k vozidlu na dobu 48 mesiacov s právom nájomcu kúpiť predmet leasingu po uplynutí dojednanej doby. Vozidlo bolo poistené v poisťovni Kooperativa poisťovňa, a.s so začiatkom poistenia od 7.3.2005 s tým, že poistná suma bola určená poisťovňou vo výške 2 230 000 Sk, pričom z tejto sumy platil žalobca riadne a včas poistné; spoluúčasť pri poistnej udalosti bola podľa dohodnutá na 5 %. Nájomca na základe leasingovej zmluvy mal uhradiť žalobcovi prvú zvýšenú splátku vo výške 758 626 Sk a ďalších 16 pravidelných kvartálnych splátok vo výške 85 429 Sk. Z dôvodu omeškania nájomcu s úhradou leasingových splátok žalobca predčasne ukončil zmluvu o finančnom leasingu ku dňu 13.6.2005, pričom sa žalobcovi nepodarilo skontaktovať s nájomcom za účelom odobratia vozidla. Žalobca ďalej uviedol, že dňa 20.6.2005 nájomca nahlásil OR PZ Levice odcudzenie vozidla (nahlásenie odcudzenia vozidla poisťovni sa v predmetnom konaní ani v trestných konaniach nepotvrdilo). Vyšetrovateľ OR PZ Levice na základe oznámenia nájomcu vydal uznesenie č. ORP-386/OEK-LV-2005 zo dňa 20.6.2005 o začatí trestného stíhania pre trestný čin neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla podľa ustanovenia § 249a Trestného zákona. Dňa 24.6.2005 (o 4 dni neskôr ako bolo trestné stíhanie vo veci začaté) vyšetrovateľ OR PZ Levice zastavil trestné stíhanie z dôvodu, že k odcudzeniu vozidla nedošlo (žalobca nepodal proti tomuto

uzneseníu sťažnosť). Žalobca tvrdil, že vzhľadom na zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že nedošlo k odcudzeniu vozidla, nemohol túto udalosť nahlásiť poisťovni ako odcudzenie vozidla. Následne, po doručení zastavujúceho uznesenia, dňa 20.7.2005 podal trestné oznámenie na nájomcu. V žalobe ďalej uviedol, že dňa 10.3.2014 (po 9 rokoch od zastavenia trestného stíhania zo dňa 24.6.2005) OR PZ Levica uznesením vydaným pod sp. zn. ČVS:ORP-846/OEK-LV-2011 trestné stíhanie vo veci trestného činu krádeže podľa ustanovenia § 247 ods. 1, 5 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil neznámy páchatel', prerušil, lebo sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Po doručení právoplatného uznesenia zo dňa 10.3.2014 a dokladov od vozidla žalobca dňa 12.5.2014 ohlásil túto udalosť odcudzenia vozidla poisťovni s príslušnými dokladmi od vozidla a požiadal poisťovňu o poistné plnenie, poisťovňa mu však listom zo dňa 6.6.2014, doručeným žalobcovi dňa 16.6.2014 oznámila, že poistné plnenie žalobcovi nevyplatí, pretože podľa ustanovenia § 100, 101, 104 Občianskeho zákonníka sú nároky z poistnej zmluvy premlčané. Žalobca argumentoval tým, že vozidlo bolo proti odcudzeniu poistené v poisťovni, avšak ako poškodený nemohol na základe uznesenia policajného orgánu zo dňa 24.6.2005 nahlásiť poistnú udalosť (odcudzenie vozidla) poisťovni, pretože policajný orgán v tomto uznesení uviedol, že k odcudzeniu vozidla nedošlo. Mal za to, že v dôsledku postupu policajného orgánu, ktorý vydal uznesenie o odcudzení vozidla až v roku 2014, aj keď bolo vozidlo odcudzené v roku 2005, sa žalobca mohol domáhať vyplatenia poistného plnenia až po doručení mu uznesenia policajného orgánu zo dňa 10.3.2014, v ktorom policajný orgán uviedol, že k odcudzeniu vozidla pred 9 rokmi skutočne došlo, poisťovňa mu však odmietla vyplatiť poistné plnenie z dôvodu premlčania nároku na vyplatenie poistného plnenia. Tvrdil, že postupom policajného orgánu mu vznikla škoda vo výške 30 018 eur, čo predstavuje poisťovňou nevyplatené poistné plnenie (k tejto výške dospel na základe znaleckého posudku, ktorý stanovil všeobecnú hodnotu vozidla ku dňu jeho odcudzenia dňa 20.6.2005 na sumu 31 508 eur po odpočítaní dohodnutej 5% spoluúčasti). Zároveň sa domáhal zaplata aj ušlého zisku vo výške 61 086 eur z dôvodu, že deväť rokov nemohol využívať na podnikateľskú činnosť finančné prostriedky, ktoré by mu boli vyplatené poisťovňou ako poistné plnenie. Mal za to, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu policajného orgánu pri vyšetrovaní odcudzenia vozidla, nevznikla by mu škoda, o ktorej sa žalobca dozvedel dňa 6.6.2014 z listu poisťovne o odmietnutí vyplatiť žalobcovi poistné plnenie.

3. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby v časti ušlého zisku vo výške 31 587 eur súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) konanie v tejto časti zastavil.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Leviciach uznesením pod č. k. ČVS: ORP-386/OEK-LV-2005 zo dňa 20.6.2005 začal trestné stíhanie pre trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa ustanovenia § 249a ods. 1, 4 Trestného zákona s tým, že trestné stíhanie sa začalo na základe trestného oznámenia podaného nájomcom, pričom proti uzneseniu sťažnosť nie je prípustná. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Leviciach uznesením pod č. k. ČVS: ORP-386/OEK-LV-2005 zo dňa 24.6.2005 trestné stíhanie vo veci trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa ustanovenia § 249a ods. 1, 4 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť neznámy páchatel', zastavilo, lebo je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie, pričom zo skutku vyplýva, že žalobcovi neznámy páchatel' v skutku opísaným správaním spôsobil škodu v celkovej výške 1 500 000 Sk. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca sťažnosť ako poškodený nepodal (v konaní uviedol, že sťažnosť nepodal z dôvodu, že nemal žiadne dôkazy o tom, že skutočne došlo ku krádeži vozidla a zároveň tvrdenie o krádeži mohlo žalobcovi priniesť riziko, že bude podozrivý z účasti na trestnom čine a že dôveroval v správnosť vyšetrovania, že vozidlo nebolo odcudzené a že nájomca odcudzenie len predstieral). Prvoinštančný súd ďalej zistil, že dňa 20.7.2005 podal žalobca písomné trestné oznámenie na nájomcu pre podozrenie zo spáchania trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla alebo sprenevery alebo podvodu a ako vlastník vozidla si súčasne uplatnil nárok na náhradu škody. V čase podania trestného oznámenia ešte žalobca nemal vedomosť o tom, že dňa 21.6.2005 už bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie nájomcovi a D. A. pre pokus trestného činu poisťovacieho podvodu spolupáchatel'stvom. Vyšetrovatel' Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Leviciach uznesením pod sp. zn. ČVS: E./E. zo dňa 21.6.2005 začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie A. B. C. (nájomcovi) a D. A. pre trestný čin pokusu poisťovacieho podvodu spolupáchatel'stvom podľa ustanovenia § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 a § 250c ods. 1, 4 Trestného zákona. Dňa 6.10.2005 boli na spoločné konanie spojené a pod touto spisovou značkou vedené ďalšia trestná

vec týkajúca sa nájomcu, D. A. a F. F. a ďalšou trestnou vecou týkajúcou sa nájomcu a D. A.. Proti tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia podal nájomca dňa 28.6.2005 sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry v Leviciach dňa 13.5.2011 tak, že zrušil uznesenie v časti vznesenia obvinenia obom obvineným. Dňa 4.11.2011 bola trestná vec trestného činu pokusu poisťovacieho podvodu spáchaného spolupáchateľstvom vedená pod ČVS: ORP-387/OEK-LV-2005 vylúčená na samostatné konanie vedené pod ďalšou sp. zn. ČVS: ORP-846/OEK-LV-2011. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Leviciach uznesením pod č. k. ČVS: ORP-846/OEK-LV-2011 zo dňa 29.11.2013 zastavil trestné stíhanie vo veci trestného činu poisťovacieho podvodu spolupáchateľstvom v štádiu pokusu, ktorého sa mal dopustiť neznámy páchatel'. Na základe sťažnosti žalobcu ako poškodeného proti tomuto uzneseniu prokurátor Okresnej prokuratúry v Leviciach uznesením č. k. 1P 725/11/4402-17 zo dňa 7.2.2014 toto uznesenie zrušil a uložil vyšetrovateľovi, aby vo veci znova konal a rozhodol. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ v Leviciach, Odbor kriminálnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality, Levice č. k. ČVS: ORP-846/OEK-LV-2011 zo dňa 10.3.2014 prerušil trestné stíhanie vo veci krádeže podľa ustanovenia § 247 ods. 1, 5 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil neznámy páchatel', lebo sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že v danej veci došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku z trestného činu poisťovacieho podvodu spolupáchateľstvom v štádiu pokusu, ktorého sa mal dopustiť neznámy páchatel' na trestný čin krádeže podľa ustanovenia § 247 ods. 1, 5 písm. c) Trestného zákona. Po odcudzenom vozidle je stále vyhlásené pátranie, nie je známe, kde sa ukradnuté v vozidlo nachádza. Proti tomuto uzneseniu žalobca ako poškodený sťažnosť nepodal.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania nezistil, že by dňa 20.06.2005 nájomca odcudzenie vozidla oznámil poisťovni; odcudzenie vozidla nenahlásil v uvedenom čase ani žalobca. Je zrejmé, že žalobca oznámil poisťovni udalosť (odcudzenie vozidla) poisťovni dňa 12.5.2014 bezodkladne po doručení mu uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Leviciach, Odbor kriminálnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality, Ul. L. Štúra 51, 934 03 Levice č. k. ČVS: ORP-846/OEK-LV-2011 zo dňa 10.3.2014, ktorým bolo prerušené trestné stíhanie vo veci krádeže podľa ustanovenia § 247 ods. 1, 5 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil neznámy páchatel', lebo sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že z poisťovnej zmluvy, ktorú uzatvoril žalobca a poisťovňa, ani zo všeobecných poisťovných podmienok pre poistenie majetku poisťovne, ktoré predložil žalobca, nevyplýva právo žalobcu ako poisteného uplatniť si poisťovné plnenie iba vtedy, ak má poistený rozhodnutie policajného orgánu, z ktorého by jednoznačne vyplývalo, že v súvislosti s poisťovnou udalosťou došlo preukázateľne k trestnému činu. Na základe uvedeného prvoinštančný súd vyvodil, že žalobcovi ako poistenému žiadna právna prekážka nebránila už dňa 20.6.2005 alebo následne, kedy sa dozvedel od nájomcu o odcudzení vozidla, vznik tejto poisťovnej udalosti oznámiť poisťovni a nehrozilo mu ani žiadne riziko, tak ako to uvádzal počas konania, že by sa sám vystavil zo strany poisťovne podania trestného oznámenia pre poisťovací podvod, nakoľko poisťovňa by sa oboznámila so všetkými v danom čase vydanými trestnými rozhodnutiami, kde by zistila stav trestného konania a zistila by, že žalobca nenesie na danom stave v trestnom konaní žiadne zavinenie a následne pri likvidácii tejto poisťovnej udalosti by vyzvala žalobcu na predloženie dokladov potrebných k likvidácii. Ak by aj žalobca z akýchkoľvek dôvodov (napr. ak by takéto rozhodnutia policajného orgánu neexistovali) nemohol poisťovni predložiť rozhodnutie policajného orgánu o ukončení šetrenia alebo rozhodnutie o prerušení trestného stíhanie, bolo by už vecou poisťovne ako by sa s absenciou takýchto rozhodnutí pri likvidácii nahlásenej poisťovnej udalosti vysporiadala a ako by následne rozhodla o riadne a včas uplatnenom nároku žalobcu na vyplatenie poisťovného plnenia. Bez ohľadu na meritórne rozhodnutie poisťovne (aj keby poisťovňa odmietla vyplatiť poisťovné plnenie z akéhokoľvek dôvodu) bolo by zrejmé, že žalobca si svoj nárok v poisťovni uplatnil včas a nedošlo by tak k odmietnutiu poskytnutia poisťovného plnenia z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Pokiaľ ide o žalobcom predloženú listinu, v ktorej sú uvedené potrebné doklady k likvidácii pri odcudzení vozidla, táto nie je neoddeliteľnou súčasťou poisťovnej zmluvy, ani všeobecných poisťovných podmienok pre poistenie majetku a javí sa, že ide o interný zoznam poisťovne, kde sú uvedené doklady potrebné k likvidácii pri odcudzení vozidla, preto ak by žalobca pri nahlásení poisťovnej udalosti nepredložil poisťovni rozhodnutie policajného orgánu, táto skutočnosť by nemala za následok odmietnutie vyplatenia poisťovného plnenia z dôvodu nedoručenia rozhodnutia policajného orgánu. Žalobca teda mohol nahlásiť poisťovni poisťovnú udalosť a mohol od poisťovne žiadať vyplatenie poisťovného plnenia a pokiaľ tak neurobil, uvedené je už na zodpovednosti žalobcu, a nie policajného orgánu, ktorý až 10. 03. 2014 prerušil trestné stíhanie vo veci krádeže vozidla. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že po tom, čo poisťovňa listom zo dňa 6.6.2014, žalobcovi ako poistenému oznámila, že šetrením nahlásenej škodovej udalosti na vozidle

nebola preukázaná povinnosť poisťiteľa za uvedené poškodenie plniť, pretože právo náhrady škody podľa poisťnej zmluvy bolo premlčané (poisťovňa škodu odložila bez finančného vyrovnaní), žalobca sa nedomáhal u poisťovni opätovného prešetrenia danej veci, dokonca nepodal ani žalobu na súd, kde by sa domáhal vyplatenia poisťného plnenia proti poisťovni, s tým, že by namietal, že k premlčaniu nedošlo a z akého dôvodu k nemu nedošlo. Bolo by už vecou súdu ako by v danej veci posúdil premlčanie predmetného nároku žalobcu a vo veci tak rozhodol.

6. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a po posúdení právnej argumentácie oboch strán ustálil, že v danej veci žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa policajného orgánu. Žalobca sa domáhal svojich nárokov titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý videl v nečinnosti a zbytočných prieťahoch spôsobených vyšetrovateľom v trestnom konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve PZ v Leviciach, Odbore kriminálnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality, Levice č. k. ČVS: ORP-846/OEK-LV-2011 (pôvodne vedené pod sp. zn. ČVS: ORP-387/OEK-LV-2005) s tým, že v tomto trestnom konaní bolo na objasnenie skutkového stavu veci vykonané minimum procesných úkonov, pričom tieto bolo možné objektívne vykonať aj v kratšom časovom úseku ako 9 rokov, ktoré predstavujú dobu odo dňa podania trestného oznámenia na nájomcu 20.07.2005 do vydania uznesenia o prerušení trestného stíhania dňa 10.3.2014, v ktorom bolo skonštatované vyšetrovateľom policajného orgánu, že ku krádeži vozidla skutočne došlo. Prvoinštančný súd zistil, že žalobca počas celej doby nepodal žiadnu žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa policajného orgánu, nepodal žiadnu sťažnosť, ani raz sa nedomáhal, či už u príslušného vyšetrovateľa policajného orgánu alebo u príslušného dozorujúceho prokurátora nápravy stavu, ktorý sa mu javil ako nečinnosť vyšetrovateľa, nezisťoval stav trestného konania. Preto mal súd prvej inštancie za to, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. žalobca nepreukázal, že v predmetnom trestnom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, čím nepreukázal už prvú zákonnú podmienku, ktorej splnenie je potrebné pre úspešné uplatnenie náhrady škody. Súd prvej inštancie z uvedeného dôvodu konštatoval, že v danej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu, teda nie je daný vo veci už samotný prvotný právny základ.

7. Súd na základe vykonaného dokazovania a následného právneho zhodnotenia veci dospel k záveru, že neexistuje právny titul (právny základ) pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., preto žalobu ako právne nedôvodnú v celom rozsahu zamietol, s tým, že už ďalej vo svojom rozhodnutí sa nezaoberal a nevyhodnocoval ďalšie zákonné podmienky.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 až § 257 C.s.p. a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si náhradu trov konania neuplatnil.

9. Proti rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Po zhrnutí skutkového stavu odvolateľ uviedol, že úvahy súdu o tom, že žalobca si mal možnosť uplatniť nárok na poisťné plnenie bezprostredne po krádeži vozidla, sú formalistickým nahliadaním na zistený skutkový stav bez zváženia reálnych okolností a očakávateľného faktického šetrenia a likvidácie poisťnej udalosti. Podľa jeho názoru by bolo absurdné, ak by i v júni 2005 po tom, ako vyšetrovateľ dospel k záveru, že vozidlo nebolo ukradnuté, uplatnil nárok na poisťné plnenie z dôvodu krádeže vozidla. Uviedol, že poisťovňa by pri posúdení poisťnej udalosti – krádeže vozidla – vychádzala zo skutočnosti, že ku krádeži nedošlo a táto bola iba predstieraná a dospela by k záveru, že nárok na poisťné plnenie by žalobcovi nevznikol. Navyac upozornil, že uznesením vyšetrovateľa zo dňa 20.6.2005 bolo začaté trestné stíhanie vo veci neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla neznámym páchatelom, pričom uvedené uznesenie nič nehovorí o tom, že došlo ku krádeži vozidla, preto nebolo možné ani dokladovať, že došlo ku krádeži vozidla a nahlasovať poisťnú udalosť. Iba v prípade prerušenia tohto trestného stíhania z dôvodu, že vozidlo nebolo nájdené a nebol zistený páchatel, bolo by možné nahlásiť poisťovni, že skutočnosti nasvedčujú tomu, že došlo k odcudzeniu vozidla a následne by mohlo dôjsť k likvidácii poisťnej udalosti. Na základe uvedeného mal za to, že nahlásenie poisťnej udalosti by predstavoval iba formálny, ale z praktického hľadiska zbytočný úkon, ktorý by nevedol k poisťnému

plneniu, navyac, k premlčaniu nároku na poistné plnenie by došlo aj v prípade uplatnenia nároku v roku 2005, nakoľko pre spočívajúce premlčacej doby by musel žalobca svoj nárok uplatniť aj na súde. Domáhanie sa nároku na poistné plnenie podaním žaloby na súde v čase, keď poisťovňa odmietla plniť z dôvodov záverov vyšetrovateľa považoval za absurdné. Rovnako nesúhlasil so záverom súdu o možnosti domáhať sa nároku v roku 2014 po tom, čo bolo poistné plnenie odmietnuté poisťovňou ako premlčaný, nakoľko by išlo o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva. So záverom súdu prvej inštancie ohľadom aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie súhlasil. Vo vzťahu k plynulosti a bezprieťahovosti postupu orgánov činných v trestnom konaní uviedol, že nejde o právo účastníkov konania, ktoré by sa na poškodeného nevzťahovalo, ale táto povinnosť predstavuje jednu zo základných zásad trestného konania. Nestotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu o absencii nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa v konaní vedenom na OR PZ v Leviciach. Podľa jeho názoru v konaní dostatočným spôsobom preukázal, že nesprávnosť úradného postupu spočíva v nečinnosti a zbytočných prieťahoch spôsobených vyšetrovateľom, ktorý nielenže nevydal uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci trestného činu krádeže bez meškania, resp. najneskôr do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ale túto povinnosť si nespĺnil po dobu takmer 9 rokov. Mal za to, že ak by vyšetrovateľ postupoval dôsledne a v súlade s § 199 ods. 1 v spojení s § 199 ods. 3 Trestného poriadku, žalobca by mohol uplatniť škodovú udalosť v poisťovni a poistné plnenie by mu bolo vyplatené a nedošlo by k premlčaniu nároku. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že sťažnosť nájomcu vozidla proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre trestný čin poisťovacieho podvodu (doručená vyšetrovateľovi dňa 1.7.2005) bola predložená prokurátorovi až dňa 13.4.2011, ktorý postup označil prokurátor ako absolútne neakceptovateľný. Súd prvej inštancie sa rovnako nezaoberal sťažnosťou zo dňa 16.12.2013 voči uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 29.11.2013, ktorým zrušil obvinenie nájomcu s odôvodnením, že nastal rozpor v konaní, keď podľa uznesenia zo dňa 24.6.2005 nedošlo ku krádeži vozidla, kedy bol podozrivý zbavený obvinenia. Podľa tohto uznesenia teda nedošlo ani ku krádeži vozidla a ani k podaniu návrhu na obžalobu podozrivého z dôvodu zrušenia obvinenia, čím bola zmarená možnosť žalobcu vymáhať v trestnom konaní vzniknutú škodu od nájomcu z titulu zákonného premlčania. Po zrušení uznesenia o zastavení trestného stíhania vyšetrovateľ neobnovil trestné stíhanie voči nájomcovi, ale vydal uznesenie o prerušení trestného stíhania zo dňa 10.3.2014 s odôvodnením, že došlo k od cudzeniu vozidla a nebolo zistené, kto je páchatelom skutku. Keďže vyšetrovateľ vychádzal z tých istých skutkových zistení ako predchádzajúci v roku 2005, postup pôvodného vyšetrovateľa bol nesprávny, keď vydal uznesenie, podľa ktorého nedošlo ku krádeži vozidla a po dobu takmer 9 rokov bol z dôvodu nečinnosti vyšetrovateľa udržiavaný tento stav. Pokiaľ ide o konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nežiadal o preskúmanie postupu vyšetrovateľa, nepodal sťažnosť a nežiadal odstrániť nečinnosť vyšetrovateľa s poukazom na § 9 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., odvolateľ upozornil, že ustanovenie § 9 ods. 3 bolo doplnené do zákona č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou odo dňa 1.1.2013, pričom do účinnosti uvedenej novely si všeobecné súdy sami ako predbežnú otázku posudzovali, či bol postup orgánov verejnej moci správny a zákonný a či nedošlo k zbytočným prieťahom, nečinnosti a pod. Predmetná novela nadobudla účinnosť v čase, kedy už vyšetrovateľ na základe pokynu prokurátora zo dňa 13.4.2011 vo veci konal a vykonal úkony. Podľa názoru odvolateľa nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby sa na základe zmeny právnej úpravy domáhal preskúmania a odstránenia nečinnosti vyšetrovateľa, ak už vo veci konal dozorujúci prokurátor, ktorý vyšetrovateľa na nečinnosť dôrazne upozornil. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR považoval napadnutý rozsudok za výsledok prílišného formalistického prístupu s vadou nedostatočného odôvodnenia. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby v napadnutej časti rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie.

10. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila podaním zo dňa 17.8.2022 v ktorom sa stotožnila so záverom súdu prvej inštancie o absencii nesprávneho úradného postupu, keď v priebehu vyšetrovania nebol prokurátorom ako príslušným orgánom konštatovaný nesprávny úradný postup ani zbytočné prieťahy v konaní. Podľa jej názoru súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými argumentmi žalobcu. Poukázala na to, že žalobca vo svojom odvolaní uviedol rovnaké skutočnosti, ktoré opakovane prezentoval počas prvoinštančného konania. Zároveň upozornila, že Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR nemôže slúžiť ako sekundárny subjekt a nastúpiť v prípade, ak dva subjekty občianskoprávneho vzťahu si nevysporiadajú medzi sebou svoje vzájomné vzťahy a nahradiť tak subjekt, ktorý porušil svoju povinnosť, resp. konal v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti je tiež zrejmé, že poisťovňa odmietla žalobcovi poskytnúť poistné plnenie s odôvodnením, že nárok je premlčaný. Žalobca sa však nedomáhal opätovného prešetrenia danej veci,

dokonca nepodal žalobu na súd s tým, že by namietal, že k premlčaniu nedošlo a z akého dôvodu. Žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

12. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

13. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

14. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa § 9 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

16. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

17. Odvolací súd poukazuje na to, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom objektívne za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho

úradného postupu, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vyvodil absenciu nesprávneho úradného postupu policajného orgánu, čím nebol naplnený jeden zo základných predpokladov pre vyvodenie zodpovednosti štátu za uplatňovanú škodu.

18. Odvolací súd však poukazuje predovšetkým na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie vytkol žalobcovi nečinnosť nielen vo vzťahu k namietaným priesťahom policajného orgánu, ale aj vo vzťahu k (ne)uplatneniu si nároku žalobcu voči poisťovni. Neuplatnenie si nároku voči poisťovni zo strany žalobcu nemožno ospravedlniť tým, že žalobca „nemal k dispozícii“ adekvátne rozhodnutie policajného orgánu, a to za súčasného neuplatnenia si nároku na vrátenie vozidla voči nájomcovi. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody voči štátu bolo podstatným zistenie, či poškodený mohol alebo nemohol dosiahnuť uspokojenie svojho nároku, či už z titulu plnenia na základe leasingovej zmluvy alebo z titulu plnenia na základe poistnej zmluvy. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody bez toho, aby preukázal, že sa bezúspešne domáhal svojho nároku voči subjektom, ktorých zodpovednosť vyplývala zo zmluvného vzťahu. Odvolací súd tak súhlasí s argumentáciou žalovanej, že štát nemôže ako sekundárny subjekt nastúpiť v prípade, ak dva subjekty občianskoprávného vzťahu si nevysporiadajú medzi sebou svoje vzájomné vzťahy a nahradí tak subjekt, ktorý porušil svoju povinnosť, resp. konal v rozpore so zákonom. Je bez právneho významu, že žalobca považoval za vopred neúspešné uplatňovanie si práva voči poisťovni, či už v roku 2005 (bezprostredne po nahlásení odcudzenia vozidla) alebo v roku 2014 (po vydaní uznesenia o prerušení konania vo veci trestného činu krádeže), keďže deklarovaný výsledok postupu žalobcu voči poisťovni je iba hypotetický. Z toho dôvodu nepovažoval odvolací súd za formalistický prístup, ak pri uplatnení nároku na náhradu škody bolo od žalobcu požadované, aby preukázal, že si bezúspešne (a účinne) uplatnil svoj nárok voči subjektom, ktorých zodpovednosť vyplývala zo zmluvných vzťahov. V prípade, že žalovaný túto skutočnosť nepreukázal, nemožno vyvodiť zodpovednosť žalovanej za vznik uplatnenej škody (a to ani za podmienky splnenia ostatných zákonných predpokladov) a je tu daný dôvod na zamietnutie žaloby.

19. V tomto smere odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2020, sp.zn. 6Cdo/184/2018, v ktorom bolo vyslovené, že náhrada škody z výkonu verejnej moci proti štátu (jeho prípadná zodpovednosť), nemá povahu všeobecného inštitútu, ktorý by ako jediný reparaoval všetky potenciálne škody vzniknuté poškodenému subjektu. Nemožno preto pripustiť, aby sa poškodení domáhali náhrady škody priamo proti štátu bez toho, aby sa aspoň pokúsili vymôcť dlžné peniaze od toho, kto sa na ich úkor, a to prípadne aj za príčinenia štátu, bezdôvodne obohatil. Vznik škody je totiž poškodený povinný preukázať, a v tomto ohľade nie je postačujúce len tvrdenie žalobcu, že sa na primárnom dlžníkovi ničoho nedomôže.

20. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane správneho výroku o trovách konania) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom k výsledku odvolacieho konania bolo zrejmé, že úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná. Nakoľko z obsahu spisu vznik trov odvolacieho konania na strane žalovanej nevyplýval, odvolací súd v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, prihliadol na procesnú ekonómiu a rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).